

ชื่อเรื่องการค้นคว้าแบบอิสระ ประสิทธิผลของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับส่งเสริมความร่วมมือในการรักษาด้วยยาของผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้า โรงพยาบาลบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน

ผู้เขียน นางฉวีวรรณ ปันวาริ

ปริญญา พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การพยาบาลสุขภาพจิตและจิตเวช)

คณะกรรมการที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ

อาจารย์ ดร.วราวุธ กิตสัมบันท์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพชรสุนีย์ ทังเจริญกุล

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

การส่งเสริมให้ผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้ามีความร่วมมือในการรักษาด้วยยามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้ผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้ารับประทานยาอย่างสม่ำเสมอ ลดอัตราการกลับเป็นซ้ำ การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับส่งเสริมความร่วมมือในการรักษาด้วยยาของผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้า โรงพยาบาลบ้านโฮ่ง จังหวัดลำพูน กลุ่มตัวอย่างมี 2 กลุ่ม คือ ผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้า จำนวน 30 คน ที่มารับบริการแผนกผู้ป่วยนอก ระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2554 และผู้ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกจำนวน 6 คน ประกอบด้วย แพทย์ 2 คน และพยาบาลวิชาชีพ 4 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือแนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการส่งเสริมความร่วมมือในการรักษาด้วยยาของผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้า แผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลพุทธชินราช จังหวัดพิษณุโลก ของ อรพินธ์ สมบัติวัฒนาภรณ์ (2551) และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ 1) แบบสัมภาษณ์ความร่วมมือในการรักษาด้วยยาของ รัชนก สิทธิโชควงศ์ (2550) 2) แบบวัดความพึงพอใจของผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้า 3) แบบวัดความพึงพอใจของผู้ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกของ สุพรรณิ เตรียมวิศิษฐ์ และคณะ (2546) และ 4) แบบบันทึกการมาตรวจตามนัดและแบบบันทึกการกลับมา รักษาซ้ำด้วยอาการกำเริบจากการขาดยา การศึกษาอิงกรอบแนวคิดการใช้แนวปฏิบัติของการสภากาชาด

ทางการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติประเทศออสเตรเลีย (NHMRC, 1999) วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา

ผลการศึกษานี้พบว่า

1. หลังจากการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกร้อยละ 93.30 ของผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้าที่ได้รับการดูแล โดยใช้แนวปฏิบัติ มีความร่วมมือในการรักษาด้วยยาระดับดี
2. ผู้ที่เป็น โรคซึมเศร้ามาตรวจตามนัดทุกคน
3. หลังจากการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกผู้ที่เป็น โรคซึมเศร้าไม่มีกลับมารักษาซ้ำ
4. ร้อยละ 93.30 ของผู้ที่เป็น โรคซึมเศร้ามีความพึงพอใจที่ได้รับการดูแลโดยใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับส่งเสริมความร่วมมือในการรักษาด้วยยา
5. บุคลากรสุขภาพผู้ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับส่งเสริมความร่วมมือในการรักษาด้วยยาของผู้ที่เป็น โรคซึมเศร้าทุกคนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับส่งเสริมความร่วมมือในการรักษาด้วยยาของผู้ที่เป็น โรคซึมเศร้าทำให้ผู้ที่เป็น โรคซึมเศร้ามีความร่วมมือในการรักษาด้วยยามีความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ในหน่วยงานอย่างต่อเนื่องเพื่อพัฒนาคุณภาพการดูแลผู้ที่เป็นโรคซึมเศร้าต่อไป

Independent Study Title Effectiveness of Implementing Clinical Practice Guidelines for Enhancing Medication Adherence Among Persons with Major Depressive Disorders, Ban Hong Hospital, Lamphun Province

Author Mrs. Chawewan Punwaree

Degree Master of Nursing Science (Mental Health and Psychiatric Nursing)

Independent Study Advisory Committee

Lecturer Dr. Voranut Kitsumban

Advisor

Assistant Professor Dr. Petsunee Thungjaroenkul

Co-advisor

ABSTRACT

Enhancing medication adherence among persons with major depressive disorders is necessary in order to take medication continuously and to decrease their rate of relapse. This operational study aimed to study the effectiveness of implementing clinical practice guidelines for enhancing medication adherence among persons with major depressive disorders at Ban Hong Hospital in Lamphun Province. The sample included two groups: 1) thirty persons with major depressive disorders who received services at the Outpatient Department, during April to June 2011, and) six users of clinical practice guidelines consisting of two physicians and four nurses. The research instrument was the clinical practice guidelines for enhancing medication adherence of persons with major depressive disorders developed by Sombutwattanangura (2008). The instruments for data collection consisted of 1) Medication adherence questionnaire developed by Sittichotvong (2007), 2) the persons with major depressive disorders satisfaction questionnaire for and, 3) patient care team's satisfaction with implementing clinical practice guidelines questionnaire developed by Triamvisith and colleagues (2003), and 4) follow up and relapse record form. This

study was based on the framework of National Health and Medical Research Council (NHMRC, 1999).
Data were analyzed by using descriptive statistics.

The results of this study revealed that

1. After implementing clinical practice guidelines, 93.30 % of the persons with major depressive disorders had medication adherence at a good level.
2. All persons with major depressive disorders came for follow-up (100%)
3. After implementing clinical practice guidelines, no one relapsed.
4. Ninety three percents of the persons with major depressive disorders were satisfied toward the services based on the clinical practice guidelines at a high level.
5. All of the clinical practice guidelines users were satisfied toward the clinical practice guidelines implementation at a high level.

The findings show that the implementing clinical practice guidelines for enhancing medication adherence of persons with major depressive disorders could improve their medication adherence and should be implemented continuously in the unit so as improve quality of care for persons with major depressive disorders.